

AIKAMEDIA

AIKAMEDIAN JULKAISEMA SÄHKÖKIRJA
**Digi-
KIRJA**

UPONNUT

DANI PETTREY

UPONNUT

DANI PETTREY

Suomennos Eeva Saarimaa

Copyright © 2012 by Danielle Pettrey
Originally published in English under the title SUBMERGED by
Bethany House, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids,
Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.
www.bethanyhouse.com

Teoksen on alun perin englanninkielisellä nimellä SUBMERGED
julkaissut Bethany House, joka on osa Baker Publishing
Groupia. Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516,
U.S.A.

© 2014 Aikamedia Oy
Kaikki oikeudet pidätetään.
ISBN 978-952-252-201-6

Raamatunlainauksissa on käytetty Suomen evankelis-luterilaisen
kirkon kirkolliskokouksen vuonna 1992 käyttöön ottamaa
suomennosta.

Armo suuri ihmeinen. Laulu 279. Hengellinen laulukirja, Vantaa
1992.

Sivunvalmistus Aikamedia Oy / Antti Kamppinen

Tämä sähkökirja on Aikamedia Oy:n vuonna 2014 julkaisemasta
painetusta teoksesta.

Sähkökirjan tuotanto Aikamedia Oy.

Teoksen sähköinen jakelu ja osittainenkin kopiointi muuhun kuin
lain sallimaan yksityiseen käyttöön ilman tekijänoikeudenhaltijan
lupaa on korvaus- ja rangaistusvastuun uhalla kielletty.

Michaelille

*kiitoksena siitä, että kerran
hait minua tanssimaan.*

*Kävikin niin, että yhteisestä
tanssista tuli koko elämän pituinen.*

Minä rakastan sinua.

Äidille

*koska sinä olet aina pitänyt yllä
uskoa ja luottamusta.*

Olet minulle rakas.

PROLOGI

Älä koskaan lähde mitteleämään voimia kenenkään kanssa, ellet ole varma, että olet niskan päällä. Niin häntä oli aina neuvottu – ja hän oli luullut olevansa kovinkin vahvoilla.

Agnes painoi päätään taaksepäin ja painautui tärisevää istuinta vasten. Hän puristi käsinoja niin tiukasti, että kynnet lohkeilivat. Hiki kasteli otsan ja valui silmiin, mutta hän ei suostunut itkemään. Hän oli liian vanha siihen.

Lentokone syöksyi kohti merta näköetäisyydellä hänen kodistaan. Koti, niin lämmin, turvallinen ja kuiva.

Paikka, jota hän ei enää koskaan näkisi.

Hänen ystävänsä Henry koetti kääntää päätään ja katsoa taakseen, ja piti samalla käsiohjaimia aloillaan rystyset valkoisina, jotta saisi syöksykierteeseen lähteneen Cessnan uudelleen hallintaansa. Kiukkuinen lentokone oli tällä kertaa kuitenkin päättänyt syöksyä kohti tuhoa, ja Henryn silmistä kuvastui avoin kauhu. – Vetäkää turvavyöt tiukemmalle. Painakaa pää polvien väliin!

Oli liikuttavaa, että Henry jaksoi vielä antaa ohjeita laskeutumisen varalle. Ne eivät kuitenkaan muuttaisi väistämätöntä lopputulosta.

He syöksyivät alas – kovalla vauhdilla, vailla mahdollisuutta pehmentää edessä olevaa iskua. Ympärillä istuvien matkustajien kasvot kertoivat, että hekin olivat ymmärtäneet tilanteen. He kaikki olivat täysin viattomia näihin tapahtumiin, ja Agnes tunsi heidän puolestaan raivoa, joka peittosi alleen jopa hänen oman pelkonsa. Hän oli ainoa, joka tiesi, ettei onnettomuus johtunut teknisestä viasta. Hän tiesi, kuka oli syyllinen. Totuus loisti hänen edessään yhtä kirkkaana kuin ymmärrys siitä, ettei hän näkisi enää seuraavaa auringonlaskua.

Agnes avasi kuivia huuliaan ja päästi katkeran karjahduksen. Jos hän oli luullut pystyvänsä hillitsemään itsensä, hän oli ku-

vitellut turhia. Hän oli lähtenyt mukaan vaaralliseen leikkiin ja hävinnyt vastustajalle, joka oli ollut häntä askeleen edellä.

Jollei hän olisi ollut niin vietävän itsepäinen, jos hän olisi pitänyt suunsa kiinni ja antanut viholliselleen sen, mitä tämä halusi... Mutta äiti ei ollut kasvattanut hänestä tyttöä, joka luovuttaa helpolla. Hän tiesi toimineensa oikein. Eikä hän katunut muuta kuin sitä, että hänen mukanaan kuolisi myös monta sivullista.

Hänen onnistui kääntää päätään ja nähdä vilaus rakastuneesta pariskunnasta, joka istui tiukasti toisiaan kädestä puristaen. Heidän kasvonsa olivat itkuiset, ja he kuiskailivat toisilleen kiihtyneesti.

Agnesin vatsaa vihlaasi. Hän oli tuonut nämä ihmiset tälle matkalle ja tuominnut heidät vedenalaiseen hautaan.

Ainakin hänen vastustajansa olisi tyytyväinen. Hänet, tai heidät, oli saatu raivattua pois tieltä. Jäljellä ei ollut enää ketään, josta mies joutuisi hankkiutumaan eroon.

Paitsi...

Pahanmakuinen neste kohosi Agnesin kurkkuun.

Bailey.

1

Alaskan rannikolla, Tariuk-saaren edustalla

Cole McKenna jätti veden päällä vallitsevan kaaoksen taakseen ja sukelsi kohti toisenlaista kaaosta, joka odotti häntä alhaalla. Tumma vesi peitti nopeasti valonheittimien valokeilat, jotka oli suunnattu pelastajien veneistä alas syvyyteen häntä kohti. Vain muutama sekunti, ja hän oli yksin. Vilkkuvalo oli kiinnitetty hänen vyötäisilleen, mutta muuten häntä ympäröi vain merenpinnan alapuolella vallitseva rikkumaton pimeys.

Cole hätkähti taas kerran sitä, kuinka selkeinä hän pystyi kuulemaan omat sydämenlyöntinsä pimeydessä. Hänen sydämensä tuntui lyövään samaan tahtiin vyötäröllä välähtelevän valon kanssa.

Cole tarkisti vasemmasta ranteestaan syvyyssmittarin lukeman ja piti oikean kätensä kiinni pelastusköydessä. Silloin kun sukeltettiin syvälle ilman luonnonvaloa ja maamerkkejä, paikkaan jossa virtaukset vaihtoivat jatkuvasti suuntaa, sukeltaja saattoi menettää tilanteen hallinnan parissa sekunnissa, ja vain ne sekunnit erottivat hänet kuolemasta.

Nyt hän oli yhdentoista metrin syvyydessä.

Yhdentoista.

– Sukeltaja numero kaksi valmiina, Gage ilmoitti hänelle ylhäältä radion välityksellä.

Cole oli iloinen, että Landon Grainger työskentelisi hänen rinnallaan illan rankassa tehtävässä. Hän tarvitsi kaiken tarjolla olevan avun.

Kaikuluotaimen mukaan Henry Reidin vesitason jäännökset olivat ajautuneet vedenalaisen Outermanın harjanteen reunalle neljäkymmentä jalkaa merenpinnan alapuolella. Cole oli viimeiseen asti toivonut, että he olisivat saaneet tiedon tarkasta matkustajamäärästä ennen kuin aloittivat sukelluksen. Hatarat tiedot vaikeuttivat aina tehtävää.

Kaksitoista metriä.

Hän otti vyötäröllään olevan taskulampun käteensä, sytytti sen ja tutki ympäristöä. Cessnan kylki kimalsi samean valkoisena lampun valokeilassa.

– Irrotan otteen köydestä, hän ilmoitti ylös.

– Ole varovainen, Cole. Sukeltaja kolme on vedessä.

Cole nielaisi. – Kuittaan.

Hän tiesi, ettei hänen pitäisi olla huolissaan Kaydenista sen enempää kuin Landonistakaan. Tiimin johtajana hän oli vastuussa jokaisesta sukeltajasta tasapuolisesti. Kayden oli hänen sisarensa, mutta hän ei voinut antaa sen vaikuttaa päätöksiinsä. Se ei olisi reilua muuta tiimiä tai onnettomuuden uhreja kohtaan. Veljen sisäänrakennettu suojeluvaisto oli kuitenkin aina läsnä.

Cole veti henkeä, ja hengityssäädin annosteli hänelle automaattisesti ilmaa, jonka happipitoisuus oli tarkkaan määritelty. Laite sai hänet kuulostamaan Darth Vaderilta. Jokainen hengenveto sukellusmaskin alla oli verkkainen ja korostuneesti kuultavissa. Musta neopreeninen kuivapuku, kumihansikkaat ja ilmaletku vahvistivat vaikutelmaa.

Lentokoneen sisällä näkynyt liekkien hehku oli kadonnut, mutta tulipalon jatkuminen niin pitkään oli pitänyt yllä Colen toivoa sen suhteen, että koneessa olisi vielä ilmalukkoja. Hän rukoili, että illan etsinnät päättyisivät ihmishenkien pelastamiseen.

Cole valaisi koneen kylkeä ja aloitti tutkimisen revenneestä pyrstöstä siirtyen hitaasti kohti ohjaamo. Hän pelkäsi, millainen näky siellä odottaisi. Pahimmassa tapauksessa Henryn vaimo Ginny ei saisi edes haudata miehensä ruumista kokonaisena.

– Irrotan otteen köydestä, Landon ilmoitti radion kautta ja ilmestyi seuraavassa hetkessä Colen vierelle.

– Paras yrittää sisään tuon oven kautta, Cole sanoi.

– Samaa mieltä. Landon veti varustetaskustaan esiin sorkkauraudan.

Kayden liittyi mukaan, ja hänen taskulamppunsa valokeila heilahteli hetken Colen kasvoilla ennen kohdistumistaan lentokoneen runkoon.

– Landon, me menemme sisälle koneeseen, sinä edellä ja minä perässä, Cole määräsi. – Kayden, tarkkaile virtauksia ja koneen liikkeitä. Ole valmiina auttamaan uhrien pinnalle nostamisessa.

– Asia selvä.

Cole työnsi sorkkaraudan terän vesitason oven ja rungon väliin, otti tukea ulkorungosta ja ryhtyi vääntämään. Hän tunsi, miten hikikarpalot valuivat käsivarsia pitkin, kun hän jatkoi ponnistelua. Kolme minuuttia myöhemmin ovi oli antanut periksi ja roikkui saranoiden varassa.

Suuaukkoa peitti kasa sähköjohtoja ja muuta roinaa, ja Cole alkoi nopeasti raivata kulkutietä sisälle koneeseen.

Hän vilkaisi rannemallisen sukellustietokoneensa kelloa. Viisi minuuttia lähempänä hetkeä, jolloin uhrien Golden Hour olisi kulunut loppuun. Termi viittasi aikaan, jonka puitteissa kylmään veteen joutuneet uhrit olisivat todennäköisesti vielä pelastettavissa. Jos he joutuisivat viipymään vedessä pitempään, tervo olisi mennyttä.

Mutta sitä vaihtoehtoa Cole ei suostunut ajattelemaan. Ei tänä iltana. Ei hänen johtamansa pelastustehtävän aikana.

Cole antoi Landonille lähtömerkin ja puristautui heti hänen jälkeensä sisälle oviaukosta ja kääntyi oikealle kohti matkustamo.

Landon oli jo ehtinyt matkustamoon, ja hänen vyötärölle kiinnitetty lisävalonsa liikkui edempänä. – Täällä on kaksi. Mies ja nainen. Oikealla puolella. Istuinvyöt kiinni.

Cole ei tunnistanut paria. Yanceyn kokoisessa kaupungissa kaikki olivat toistensa naapureita, ja hän tunsi useimmat asukkaat ainakin ulkonäöltä. Ympäriinsä lentänyt roju oli vahingoittanut naisen kasvoja, ja jokin esine oli iskeytynyt rajusti miehen ohimoon.

Cole katsoi nopeasti kelloaan. Onnettomuudesta oli kulunut kolmekymmentäviisi minuuttia. Kestäisi viisitoista minuuttia saada heidät pinnalle ja kymmenen minuuttia lisää, ennen kuin he olisivat sairaalassa...

– Nainen ensin. Cole avasi istuinvyön ja nosti naisen istuimelta. – Kayden, tarvitsen sinua heti ovelta. Ole valmiina nostaamaan ensimmäinen elossa oleva uhri.

– Valmiina.

Cole nosti naisen jalkoja samaan aikaan, kun Landon tarttui tätä kainaloista. Cole joutui kulkemaan oviaukon luo takaperin, ja hän laski matkan ottamiensa askelten lukumäärän perusteella.

– Pysähdy tähän, hän sanoi Landonille ja laski naisen jalat alas. Hivuttauduttuaan ulos lentokoneesta hän nojautui uudestaan sen sisäpuolelle. – Nyt... hitaasti, hän käski ja alkoi varovasti vetää naisen vartaloa oviaukon läpi. – Hän on ulkona.

Cole piteli naista pystyasennossa sen lyhyen hetken, jolloin Kayden kiinnitti turvaköydet. Paineilman antaminen tajuttomalla hukkumisuhrielle olisi tehnyt enemmän hallaa kuin hyvää. Uhrille paras vaihtoehto oli nopea siirtyminen pinnalla odottavaan veneeseen, jossa ensihoitajat varusteineen olivat jo valmiina.

Cole seurasi, miten Kayden ja nainen katosivat ylhäällä lepäävään pimeyteen. Sitten hän kääntyi ja palasi takaisin Landonin luo.

– Mies on valmiina siirtoon, Landon ilmoitti ja polvistui tajuttoman uhrin viereen. – Haluatko, että minä vien hänet ylös asti?

– Kyllä. Heti kun Kayden on tullut uudelleen alas, sinä nouse ylös miehen kanssa.

Samassa Cole tunsi selässään töytäisyn, ja hän kääntyi nopeasti valaisemaan ympäristöä taskulampullaan. Kun hänen katseensa erotti liikettä koneen takaosassa, hän lähti kävelemään sitä kohti ja oli vähällä saada potkun kypäräänsä.

Joku yritti epätoivoisesti pitää päätään vedenpinnan yläpuolella ilmataskussa, joka oli muodostunut koneen koholla olevaan yläpuoleen.

– Täällä on yksi – tajuissaan, Cole ilmoitti radion kautta Landonille.

Hän astui istuimen päälle ja kurottautui niin pitkälle ylöspäin kuin suinkin kykeni. Ilmatasku oli matkustamon taittuneen ylärungon pinnassa ja Colen arvion mukaan korkeintaan puolentoista sormenmitan korkuinen.

Samassa käsi läiskähti hänen kasvoilleen, ja salamannopeasti hän tarttui siihen ja kohotti taskulamppuaan. Vastassa oli kauhus-ta selälleen avautunut silmäpari. – Täällä on Agnes Gray!

Agnes seiso i istuimen selkänojan päällä ja haukkoi happea kämmenenlevyisestä ilma-aukosta. Cole kiskaisi vyötäröltään varailmapullonsa ja avasi venttiilin samalla, kun kietoi naisen kylmettyneet sormet pullon ympärille ja ohjasi annostimen suu-

kappaleen hänen kasvoilleen. Sitten hän siirtyi itsekin hetkeksi ilma-aukkoon ja siirsi maskiaan sivuun kasvojen edestä, jotta Agnes voisi kuulla hänen puheensa. – Hengitä hitaasti ja pysy niin liikkumatta kuin voit. Minä vien sinut ulos täältä.

Agnes nyökkäsi ja veti henkeä. Vesi peitti hänen alaleukansa, eikä Cole ollut ollenkaan varma, miten kauan Agnes vielä jaksaisi hallita vartaloaan kylmässä vedessä ja pitää kasvonsa ylöspäin käännettynä. Agnesin huulet sinersivät ja iho näytti verettömän valkoiselta. Hän oli noussut kohollaan olevassa koneen takaosassa viimeisen penkin selkänojan päälle etsimään katonrajasta ilmataskua ja sellaisen löydettyään keskittynyt kauhistuneena vain pysymään siinä. Hänet olisi erittäin vaikea saada vapaaehtoisesti painumaan vedenpinnan alle, mutta se oli ainoa keino kuljettaa hänet pois koneen hyllystä.

– Sinä ja kaksi muuta matkustajaa sekä lentäjä, Henry... oliko vielä muita, vai ainoastaan te neljä?

Agnes kohotti vastentahtoisesti ilmapullonsa suukappaleen pois kasvoiltaan, jotta pystyisi vastaamaan. – Viisi. Vielä yksi matkustaja. Hän lähti ohjaamoon auttamaan Henryä. Agnes nielaisi silmin nähden järkyttyneenä. – Näin, miten hänen ruumiinsa kellui koneen ulkopuolella, sen jälkeen kun olimme törmänneet veteen.

– Pysyttele tässä. Tulen aivan pian takaisin. Lupaen sen.

Cole odotti, kunnes näki Agnesin nyökkäävän. Sitten hän painoi maskin takaisin kasvoilleen ja käytti istuimen selkänojaa ponnahduslautana polkaisten itselleen vauhtia niin, että hän pääsi hetkessä takaisin Landonin viereen. – Siirretään mies ulos. Agnes pystyy vielä hetken pitämään päänsä ilmataskussa. Minä annan hänelle ilmaa omasta hengityslaitteestani ja nousemisen kanssaan pintaan.

Landon nyökkäsi. He nostivat miehen istuimelta käytävälle. Koneen runko liikahti, ja Cole horjahti eteenpäin ja tönäisi saman tien Landonin kumoon. Hylky kierähti vielä viisi astetta sivulle. – Vauhtia!

Landon tasapainotteli itsensä pystyyn, tarttui miestä jaloista ja ohjasi tämän takaperin ulos samaan aikaan, kun Cole kannatteli uhria hartioista. Ulkona heitä odotti taskulampun vakaa valokeila. – Kayden on tullut takaisin.

– Onko aukko edelleen riittävän iso?

Landon astui selkä edellä ovesta ulos ja ilmoitti: – Tiukkaa tekee, mutta tämä kyllä riittää. Cole piteli miehen ylävartalosta tiukasti kiinni, kun Landon ohjasi hänen vartalonsa jalat edellä oviaukon läpi. – Hän on ulkona.

Cole ei jäänyt antamaan Landonille lisäohjeita, sillä tämä osasi ilman häntäkin nostaa miehen pintaan niin nopeasti kuin vain suinkin oli mahdollista. Cole kääntyi ja lähti hakemaan Agnesia.

Cole ei mitenkään voisi antaa Agnesin mennä edellä, koska siihen sisältyisi liikaa riskejä. Ainoa vaihtoehto oli vetää naisen hylyn läpi ovelle. Eikä hän pystyisi kommunikoimaan Agnesin kanssa enää sen jälkeen, kun tämä olisi vedetty pois ilmastuksesta. Cole ei voinut muuta kuin toivoa, että nainen ei menisi paniikkiin. Jos Agnes alkaisi vastustella veden alle vetämistä, Colelle ei äärimmäisessä tilanteessa jäisi muuta vaihtoehtoa kuin iskeä nainen tajuttomaksi, jotta he saisivat vedettyä hänet ulos hylystä.

Agnes oli nyt jo kokonaan veden alla. Hän piti silmiään tiukasti kiinni puristettuina, imi hengitysilmaa suukappaleesta ja painoi ilmapulloa rintaansa vasten.

Cole valaisi naisen kasvoja lampun valokeilalla, ja tämä avasi säikähtäneenä silmänsä.

Cole tarttui Agnesia ranteesta ja nyökkäsi hyväksyvästi, kun tunsu naisen käden tarttuvan samalla tavoin häneen. Hän viitto merkin, että he lähtisivät liikkumaan kohti suuaukkoa.

Lentokone liikahti taas.

Cole ei antanut Agnesille aikaa säikähtää koneen liikkumista, vaan lähti vetämään tätä vedessä niin kovaa vauhtia kuin kykeni. Nyt hän kykeni jo istuinten lukumäärän perusteella arvioimaan etäisyyden ovelle. Agnes pysytteli hänen vauhdissaan ja piti kuin elämänsä hädässä kiinni hänen ranteestaan.

Vesitason rungon läpi kaikui pahaenteinen ääni. Vesi värähteli heidän ympärillään.

– Cole... Kaydenin ei tarvinnut sanoa radioon muuta kuin yksi sana, sillä hänen äänensävyensä kertoi kaiken.

Harjanteen reuna oli antamassa periksi koneen painon alla, eikä mikään pystyisi enää sen jälkeen estämään hylyn romahtamista syvänteeseen.

Cole riuhtaisi Agnesin mukaansa ja syöksyi kohti oviaukkoa. Matkaa oli vielä noin neljä metriä.

Kolme.

Kaksi.

– Cole, tule ulos sieltä!

Colen rintaa puristi, kun hän erotti kauhun siskonsa äänessä.

Koneen perä rojahti eteenpäin ja metalli raapi korallia hyytävällä tavalla, samaan aikaan kun veden täyttämä hylky alkoi heilahdella pimeyden reunalla. Tällä kertaa liike ei pysähtynyt.

Agnes päästi irti otteensa Colen ranteesta ja kiskaisi itsensä kokonaan vapaaksi hänestä. Nainen pyöri ympäri kovassa paniikissa, ja taskulampun valokeilassa Cole erotti hänen silmiensä vauhkon katseen.

Cole ojensi kätensä ja yritti tarttua Agnesiin uudelleen, mutta nainen potkaisu yhtä istuinta ja yritti singota itsensä omin voimin kohti oviaukkoa. Koska Agnesilla ei ollut taskulamppua, ja koneen runko keinahteli kaiken aikaa, hän singahti väärään suuntaan ja iskeytyi suoraan koneen seinään kiinnitettyä ensiapukaappia vasten. Hänen vartalonsa valahti veltoksi, ja sukelluspullo kellui pois.

Cole syöksyi hänen peräänsä ja onnistui saamaan otteen hänen käsivarresta.

Kuului korvia huumaavaa karjahdusta muistuttava ääni, kun koneen oikea puoli halkesi, ja vesivirta syöksähti sisälle matkustamoon.

Cole taisteli veden voimaa vastaan. Hän asetti jalkapohjat istuimia vasten ja työnsi molemmin jaloin vauhtia. Saman liikevoiman avulla hän vetäisi Agnesin takaisin syliinsä.

– Minä tulen sinne nyt.

– Et takuulla tule! Pysy siellä, Kayden. Tämä on käsky!

Cole ui oviaukkoa kohti, vaikka hänen paineilmasäiliönsä raapi koneen runkoa. Hän koetti suojata Agnesia ruhjeilta ja ojensi kättään eteenpäin, jotta saisi otteen jostakin, minkä avulla voisi vetää itsensä oviaukon suulle.

Toinen käsi tarttui hänen käteensä edestäpäin.

Kayden.

Cole ei jäänyt ihmettelemään, vaan kietaisi Kaydenin käden Agnesin ranteen ympärille. – Hän on tajuton.

– Sain otteen hänestä!

Cole antoi sisarensa vetää Agnesin oviaukon ulkopuolelle ja liukui ulos hylystä heidän jäljessään.

Kayden oli jo kiinnittämässä Agnesia turvaköyteen, jotta hänet voitaisiin nostaa pinnalle.

– Mene hänen mukanaan ylös, Cole komensi.

– Sinä tulet heti perässä, Kayden sanoi, eikä se ollut kysymys vaan tiukka käsky.

Cole näytti peukkuja. Henryn ja kadoksissa olevan matkustajan etsiminen saisi odottaa, kunnes hylky olisi lakannut heilah-telemasta. Hän aloitti oman nousunsa, ja juuri ennen kuin Cessna hänen alapuolellaan katosi näkyvistä, hän näki sen kierähtävän harjanteen reunan yli alas pimeyteen. Colea oksetti. Se oli ollut täpärällä.

Heidän yläpuolellaan kajastavaan vedenpintaan oli muodostunut ilmapvirtauksen voimasta tasaisesti levenevä ympyrä, joka kertoi helikopterin sijainnin. Ainakin ylhäällä olisi yllin kyllin auttajia.

Cole rikkoi vedenpinnan, ja samassa hänen korvansa täyttyivät huumaavasta helikopterin roottorin äänestä.

Kolme ensihoitajaa seisoivat meripelastuslaitoksen veneen kannella, ja he ojensivat jo käsivarsiaan valmiina nostamaan Agnesin varovasti ylös. Cole odotti, kunnes Agnes ja Kayden olivat turvassa, ja tarttui vasta sen jälkeen nousutikkaisiin.

Ralph Barnes, Yanceyn palopäällikkö, nojautui ottamaan vastaan toisen hänen raskaista paineilmasäiliöistään.

– Kiitos. Cole istahti reelingille ja ryhtyi riisumaan varusteitaan samaan aikaan, kun sade alkoi hänen ympärillään.

Gage kääntyi selittämään hänelle tilannetta. – Pelastusvene lähti rantaan muut uhrin mukanaan. Landonkin meni sillä kyydillä maihin. Lopetetaanko etsinnät tältä erää tähän?

Cole nyökkäsi. – Vie meidät rantaan.

Gage heilautti käsivarttaan helikopterille merkiksi siitä, että se oli vapaa lähtemään, ja painui sen jälkeen pelastusveneen ohjaamoon. Veneellä he pääsisivät rantaan niin nopeasti, että Agnes olisi pikemmin sairaalassa tällä kyydillä kuin ilmateitse.

Cole seurasi katseellaan hoitajia, jotka olivat ryhtyneet elvyttämään Agnesia. Nainen oli käynyt läpi sellaisen koetuksen, et-

tei Cole ihmetelty yhtään, minkä vuoksi hänen sydämensä oli pysähtynyt.

– Tuhatysi, tuhatkaksi, tuhatkolme. Agnes, herää.

Kayden istui Colen viereen ja kääntyi katsomaan samaan suuntaan. – Agnesin iho on jääkylmä. Se on hyvä. Hänellä on enemmän aikaa. Kayden tuntui mumisevan vakuutteluja enemmän itselleen kuin Colelle.

Cole puristi siskonsa olkapäätä. Kayden otti ihmishenkien menettämisen raskaasti. Totta puhuen se ei ollut helppo heille kummallekaan, mutta toisinaan kuolema oli osa heidän työtään.

– Toivon, että olet oikeassa. Cole ei pystynyt tekemään Agnesin hyväksi enää muuta kuin toivoa, että hän jaksaisi vielä kerran taistella hengestään. Ambulansseja seisoi rannalla odottamassa, ja Cole katseli niiden punaisina vilkkuvia valoja. Ne tulivat kaiken aikaa lähemmäs, kun vene kulki kohti laituria.

– Sinä et olisi saanut tulla sisälle koneeseen, Cole sanoi hiljaa.

– Vai niin. Olisiko minun siis pitänyt antaa teidän pudota harjanteelta koneen mukana? En voi olla samaa mieltä.

– Sinun ei olisi pitänyt riskeerata omaa henkeäsi.

– Sinä olisit tehnyt saman, jos minä olisin ollut se, joka oli hyllyn sisällä. Me kumpikin tiedämme sen.

– Olisin varmaan tehnyt, mutta toivottavasti emme koskaan joudu siihen tilanteeseen.

Vene lipui laiturin vierelle, ja Landon oli heti ensimmäisenä heitä vastassa ja kumartui kiinnittämään veneen köydet samaan aikaan, kun moottorin ääni katkesi. Cole siirtyi auttamaan ensihoitajia Agnesin siirtämisessä paareille ja maihin. Kevyenä alkanut sade oli tihentynyt jatkuvasti, ja sateen läpi Cole seurasi katseellaan, kuinka Agnesin ylävartaloon kiinnitettiin heti ambulanssin sisäpuolella defibrilointielektrodit ja hänen sydämensä toiminta yritettiin palauttaa normaaliksi sähköimpulssien avulla, minkä jälkeen hoitajat jatkoivat puhallus-paineluevitystä. Hälytysajoneuvon ovet paiskattiin kiinni, ja se lähti saman tien liikkeelle sireenit ulvoen.

Cole pyyhki noroina valuvaa vettä kasvoiltaan ja huomasi hytisevänsä kylmästä.

Cole lähti viemään sukellusvarusteitaan kaupungin paloasemalle, missä pelastussukeltajilla oli omat tilat. Koko tiimi oli samaa perhettä, paitsi Landon Grainger, mutta hänkin oli Colelle yhtä läheinen kuin perheenjäsen. Cole luotti heihin kaikkiin sekä veden alla että maan pinnalla. He tekivät sen, mitä pelastajilta odotettiin ja sopeutuivat tilanteeseen silloin, kun mitään ei ollut tehtävissä.

Varusteet oli laitettava kuntoon seuraavaa hälytystä varten. Kayden ja Cole hoitivat pelastustehtävän jälkeiset rutiinit vierekkäin puhumatta toisilleen mitään. Oli niin tyyppillistä Kaydenille pitää kaikki tunteet sisällään. Kun Kaydenin sydämeen sattui, hän sulki kaikki muut ulkopuolelle, ja Cole joutui sinnikkäästi taistelemaan tien siskonsa ajatuksiin.

Landon oli jo saanut omat varusteensa paikoilleen, ja enempiä viivyttelämästä hän heilautti kassin olalleen. – Lähden asemalle ja aloitan raportin kirjoittamisen. Liikenneturvallisuuslautakunnan edustaja on täällä parin tunnin sisällä.

Cole nyökkäsi, mutta ei kovin innokkaasti. Edessä oleva pelastustehtävä ei tulisi herättämään onnistumisen kokemuksia. He yrittäisivät nostaa hyllyn pinnalle, mikäli yleensä vielä löytäisivät sen. Jos se oli hajonnut, he kokoaisivat mahdollisimman monta osaa, ja jos konetta ei pystyittäisi enää nostamaan, he valokuvaisivat kaiken mahdollisen. Työ itsessään ei ollut tehtävän rankin puoli, vaan tietoisuus siitä, että ainakin kahden ihmisen henki oli menetetty. Kadonnut matkustaja oli jossakin harjanteella, ja Henry Reidin ruumiin etsiminen olisi raskasta heille kaikille, mutta työ oli saatettava loppuun. Sen he olivat velkaa Henryn vaimolle, Ginnylle.

Cole lähti paloasemalta viimeisenä ja katsahti taivaalle. Ilta oli jo tummunut yöksi. Sade oli hiipunut vaimeaksi tihutteluksi, mutta Cole epäili, ettei hengähdystaukoa kestäisi pitkään.

Toistuva tuulenpuuska puhalsi keskustan tyhjiä katuja, ja sen rytmikäs, valittava ääni kuulosti aavemaiselta. Cole joutui painamaan hartioitaan kasaan kävellessään vastatuuleen. Hänen avopakunsa ei onneksi ollut kaukana, ja hän heilautti kassinsa kaaressa sisään. Ensin lyhyt käynti sairaalassa, missä hän tiedus-

telisi Agnesin ja vielä tunnistamattoman pariskunnan vointia – sen jälkeen lepotauko kotona, missä hän toivoi pääsevänsä juttelemaan Kaydenin kanssa.

Tariuksaaren terveyskeskus oli rakennettu pääkadun toiseen päähän, kukkulan laelle. Cole antoi pakunsa jäädä paloaseman eteen ja käveli lyhyen välimatkan. Hän ohitti poliisiaseman ja harppoi nopeasti sisälle. Landon istui avotoimistossa työpöytänsä takana ja kirjoitti viimeistä riviä raporttiin.

Landon nosti päätään ja tervehti häntä. – Puhuin juuri puhelimesta Ginny Reidin kanssa.

– Miten hän voi?

– Huonosti. Sheriffi on hänen luonaan. Minäkin taidan ajaa sinne. Haluan katsoa, voinko olla jotenkin avuksi.

– Ilmoita minullekin, jos voin tehdä jotakin.

– Selvä.

– Onko matkustajista saatu uusia tietoja?

– Ginny kertoi, että Henry oli iltapäivällä maininnut lähtevänsä hakemaan miestä nimeltä..., Landon kohotti muistiinpanovihkoon, – Mark Olsen. Ja sen jälkeen hän haki tietysti Agnes Grayn. Myöhemmin Henry oli soittanut kotiin ja maininnut kahdesta lisämatkustajasta, mutta heidän nimiään Ginny ei tiennyt. Henry oli kertonut, että he olivat asettuneet johonkin Yanceyn hotelleista.

– Olen menossa sairaalaan kysymään Agnesin vointia. Tarkistan samalla, onko hoitohenkilökunta saanut pariskunnasta uutta tietoa.

Cole vierasti desinfiointiaineen hajua. Se oli haju, johon hän ei varmaan ikinä tottuisi. Kehnot loisteputkivalot ja maalarinvalkoisella maalatut seinät saivat hänet vaivaantumaan vielä entistä enemmän. Sairaalaan liittyi huonoja muistoja, eikä tilanteeseen ollut näköjään tulossa muutosta.

Peggy Wilson nojasi vastaanottotiskiä ja puhui juuri puheli-

meen otsa kurtussa. – Ymmärrän. Vakuutus kortissa lukee, että sairaala tarvitsee hänen vakuutusyhtiöltään luvan joihinkin toimenpiteisiin, mutta miten meidän oletetaan odottavan sellaista lupaa, kun kyseessä on onnettomuus ja potilaan tila edellyttää kiireellistä hoitoa? Peggy huokaisi kasvot punoittaen.

Samalla hän vilkaisi ylös ja Colen nähdessään peitti kuulokkeen puheosan kädellään. – Olen pahoillani. Vakuutusyhtiöt saavat minut raivostumaan. Miten voin auttaa?

– Tulin katsomaan Agnes Grayta. Hänet tuotiin tänne...

– Tunti sitten. Peggyn ilme valahti vakavaksi. – Olen pahoillani. Hän ei selvinnyt.

Colen kädet puristuivat nyrkkiin. Jos hän olisi ollut nopeampi... vahvempi...

– Häntä yritettiin toistuvasti elvyttää, mutta ilman tulosta. Hänen sydämensä ei vain suostunut enää toimimaan.

Cole nieleskeli. – Entä se pariskunta, joka tuotiin tänne samalta onnettomuuspaikalta?

Peggy puri alahuultaan. – Valitettavasti hekään eivät selvinneet. Kumpikin oli todettu kuolleeksi jo sairaalaan tuotaessa.

Cole sulki silmänsä samalla, kun itsesyytökset hyökkäsivät täydeltä laidalta hänen päälleen. – Minä todella luulin, että he selviäisivät.

Oliko hän tehnyt vääriä ratkaisuja? Olisiko uhrit pitänyt nostaa pintaan eri järjestyksessä?

Peggyn pullea käsi painui lämpimänä Colen kämmenen päälle. – Olen todella pahoillani.

– Niin minäkin.

Cole käveli automaattiovista kirpeän viileään, mustaan yöhön, ja hänen sydämensä tuntui kestäättömän raskaalta.

Agnes Gray oli kuollut.

Cole käveli hiljaisella kadulla ohi myymälöiden, joiden ikkunat olivat pimeinä. Hän ohitti myös Venäläis-amerikkalaisen Antiikkiliikkeen, missä Agnes oli asunut ja työskennellyt. Yancey ei olisi entisensä ilman kaikkien kunnioittamaa Lady Grayta.

Entä Bailey? Colen askel oli vähällä pettää, kun nuoren naisen kauniit kasvot välähtivät hänen mielessään. Miten Bailey kestäisi uutisen rakkaan tätinsä kuolemasta?

2

Uutinen sai Baileyn vajoamaan kauas muistoihin. Hän oli kuulut, mitä Gus sanoi hänelle, että Agnes oli kuollut, mutta hänen ensimmäiset ajatuksensa eivät liittyneet hänen tätiinsä vaan siihen, miksi hän oli lähtenyt Yanceysta. Kaksitoista vuotta oli liukunut hänen ohitseensa nopeasti, kuin yhdessä silmänräpäyksessä, ja nyt hän palasi takaisin lähtöhetkeen. Hän oli taas kuudentoista vanha...

Ohimoita takova kipu herätti hänet, aivan kuin joku olisi moukaroinut hänen pääkoppaansa ulkoapäin. Ja hänellä oli sietämättömän kova jano.

Hän avasi suunsa ja havahtui hirvittävään tunteeseen, että puuvillakangas melkein tukehdutti hänet. Hän ei halunnut avata silmiään, ei halunnut nähdä, mitä tuhoa hän oli taas saanut aikaan.

Taas kerran.

Hänen ei tarvinnut katsoa, koska hän tiesi muutenkin, että mies oli lähtenyt. Hän makasi lattialla, mutta tällä kertaa hänellä oli sentään tyyny päänsä alla. Lisäksi hänen ympärilleen oli kieltänyt jotakin. Oliko se viltti vai hänen oma takkinsa? Hän ei ollut varma.

Asunto oli äänetön. Kukaan muu ei ollut vielä herännyt, vai olivatko kaikki lähteneet pois jo illalla?

Missä hän ylipäätään oli?

Hän muisti, että oli ollut lähdössä juhliin, mutta tarkemmat yksityiskohdat olivat hämärän peitossa, kuten aina. Hiljalleen hänen mieleensä palautui välähdyksiä sieltä täältä, kuten se, että hän oli saapunut paikalle Kellyn ja Bethin seurassa. Olivatko tytöt jättäneet hänet tänne? Oliko heitä alkanut inhottaa, kun hän oli taas kerran juonut itsensä niin toivottoman vahvaan humalaan?

Hän kohottautui kynnärpäidensä varaan ja avasi silmänsä, mutta huone alkoi heti pyöriä silmissä, ja pahoinvoinnin aalto möyräisi vatsanpohjalla.